

5. Legătura între închinare și Cină

Învățăturile din Vechiul Testament

După cum am văzut, prin jertfele din Vechiul Testament primim multe învățături cu privire la conținutul pe care ar trebui să-l aibă mulțumirea, lauda și închinarea noastră. Fiecare jertfă (jertfa de ardere-de-tot, jertfa de mâncare, jertfa de pace, jertfa pentru păcat, jertfa pentru vină) prezintă o latură diferită a jertfei Domnului Isus. Fiecare jertfă, cu excepția jertfei de mâncare, vorbește despre moartea Domnului Isus.

Așa cum jertfa de ardere-de-tot, jertfa de mâncare și jertfa de pace din Vechiul Testament erau jertfe de bună voie (Leviticul 1.2; 2.1; 7.12), tot așa închinarea din Noul Testament nu este o poruncă, ci o expresie voluntară a prețuirii noastre față de Dumnezeu și față de lucrarea Sa.

Fiecare jertfă din Vechiul Testament arată spre Domnul Isus

Noi astăzi putem cunoaște în Domnul Isus adevărata semnificație a jertfelor din Vechiul Testament. În aceste jertfe ni se descoperă gloriile Domnului Isus. Erau jertfe aduse lui Dumnezeu. Dumnezeu putea să aibă plăcerea Sa în aceste jertfe, deoarece ele erau o privire anticipată spre jertfa Fiului Său.

Dacă înțelegem aceste gânduri, atunci aceasta ne va ajuta să ne aducem astăzi „jertfa noastră de laudă” (Evrei 13.15). Și chiar și învățăturile despre jertfa pentru păcat și despre jertfa pentru vină¹ vor spori mulțumirile și laudele noastre: Căci ele ne arată, pe de o parte, cât de rea era starea noastră din care trebuia să fim salvați și, pe de altă parte, cât de teribilă a fost judecata lui Dumnezeu și ce a trebuit să sufere Domnul nostru pe cruce pentru a rezolva problema păcatului și a face ispășire pentru păcatele noastre.

„Masa Domnului” în Vechiul Testament și în Noul Testament

Legătura, aspectul comun dintre actele de jertfire din Vechiul Testament și Cina Domnului din Noul Testament este moartea jertfei: Căci la Cina Domnului „vestim moartea *Domnului*” (1 Corinteni 11.26) la „masa Domnului”, la care „suntem părtași” (1 Corinteni 10.21). Pavel reia aici ideea „mesei Domnului”, pe care o cunoaștem deja din Maleahi 1.7 (vezi și Ezechiel 41.22; 44.16): Acolo, *altarul*, pe care se aducea o jertfă în Vechiul Testament, este numit de asemenea „masa Domnului”. Așadar, Duhul Sfânt leagă deci în mod explicit închinarea din Vechiul Testament (slujba de jertfire) de masa Domnului din Noul Testament.

¹ Nu ne vom ocupa mai departe aici cu jertfa pentru păcat și cu jertfa pentru vină, care erau jertfe prescrise, ci numai cu jertfa de bună voie - care, ca și închinarea noastră, nu este o poruncă - ci este de bună voie.

„Vestiți moartea Domnului”

1 Corinteni 11.26: Ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, *vestiți moartea Domnului.*

După cum învățăm din acest verset, prin Cina Domnului vestim *moartea Domnului*. Noi nu vestim viața Sa binecuvântată, care în totul L-a glorificat pe Tatăl; nici nu vestim învierea, fără de care „am fi cei mai nenorociți dintre oameni” (1 Corinteni 15.19); ci gândurile noastre sunt preocupate cu ceea ce este legat de moartea Domnului nostru, cu lucrarea Sa de la Golgota.

Oră de amintire sau oră de sărbătoare veselă?

Unora nu le plac subiectele neplăcute precum suferința și moartea. Ei preferă să transforme strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii într-o sărbătoare cu cântări vesele și acompaniament instrumental sublim - adesea cu intenția bine intenționată de a face strângerea laolaltă mai atractivă și pentru creștinii din alte comunități și chiar pentru necreștini. Pare să nu se mai potrivească în vremurile noastre să petrecem o oră în mod evlavios, în tăcere și liniște, comemorând moartea Domnului. De altfel, „evlavios” nu trebuie să însemne că ar trebui să cântăm doar cântări vechi de cel puțin două sute de ani și ale căror melodii sună adesea sumbru și deprimant pentru urechile noastre; „evlavios” nu trebuie să însemne „de modă veche”. Dar ritmurile vesele nu sunt deloc potrivite atunci când comemorăm moartea Domnului.

Tonul de bază al unei strângeri laolaltă nu trebuie să fie melancolic, trist sau chiar depresiv. Nici măcar nu este vorba despre păcatele *noastre* atunci când ne adunăm pentru Cina Domnului, ci despre faptul că Cineva a suferit și a murit din dragoste pură pentru a îndepărta aceste păcate, pentru a-L glorifica pe Tatăl și pentru a ne putea uni cu El Însuși pe terenul învierii. Căci numai pe acest teren nou putem fi uniți cu El (compară cu Ioan 12.24; Ioan 20.17,22). Atunci când ne adunăm să frângem pâinea, Domnul este în același timp în mijlocul nostru. Atmosfera într-o strângere laolaltă pentru frângerea pâinii este marcată de triumful pe care Domnul Isus l-a obținut asupra păcatului, a morții și a diavolului. Suferințele Domnului strălucesc într-o cu totul altă lumină după învierea și glorificarea Domnului la dreapta lui Dumnezeu, așa cum exprimă autorul cântării: „Suferința Ta Isuse, revelează slăvi nespuse”. Noi nu stăm tocmai la mormântul unei persoane dragi, triști și fără speranță, ci Îl adorăm pe Domnul viu în mijlocul nostru și pe Tatăl care ni l-a dat. Făcând acest lucru, ne amintim de moartea Domnului Isus, în care El a coborât pentru a face posibilă părtășia în care ne aflăm acum, o părtășie cu Tatăl, cu Fiul și cu mădulele trupului lui Hristos, precum și părtășia cu trupul și sângele lui Hristos. Toate acestea le avem atunci când suntem adunați pentru a vesti moartea Domnului.

„În noaptea în care El a fost vândut”

Pavel introduce Cina Domnului în 1 Corinteni 11 cu următoarele cuvinte:

1 Corinteni 11.23: Am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, *în noaptea în care a fost vândut*, a luat pâine.

De ce face Pavel legătura între Cina Domnului și trădarea din acea noapte? Nu am fi asociat noi mai degrabă Cina Domnului cu crucea? Am fi scris cu siguranță: „că Domnul Isus a luat pâine *în noaptea dinaintea crucii*”. Dar nu crucea, ci trădarea lui Iuda este fundalul întunecat pe care a fost instituită Cina Domnului. La acea cină, Domnul a făcut cunoscut: „Unul dintre voi Mă va trăda” (Matei 26.21; Marcu 14.18; Ioan 13.21). În Evanghelia după Luca se menționează imediat după cină că El va fi vândut: „Mâna celui care Mă vinde este cu Mine la masă” (Luca 22.21).

Afirmații profetice în psalmi despre suferințele lui Isus

Așadar, Pavel se referă la noaptea în care a fost vândut Domnul Isus. Astfel, în timpul Cinei Domnului, tot ceea ce este direct legat de moartea Domnului ar trebui să fie în fața ochilor noștri lăuntrici.

Psalmii, de exemplu, sunt de foarte mare ajutor pentru a ne putea imagina ce a îndurat și ce a suferit Domnul Isus. Să ne gândim numai la Psalmul 69, unde se spune în mod profetic despre Domnul Isus: „Ocară mi-a frânt inima și sunt copleșit; și am așteptat compătimire, dar degeaba, și mângâietori, dar n-am găsit nici unul” (Psalmul 69.20). Nu este aceasta o descriere potrivită a ceea ce a trăit El în noaptea în care a fost vândut? Nu stătea El întins cu fața la pământ în Ghetsimani, foarte chinuit, astfel încât sudoarea Lui a devenit „ca niște picături mari de sânge” (Matei 26.36,37; Luca 22.44)? Unde erau mângâietorii, unde erau cei care trebuiau să vegheze cu El? Adormiseră. Domnul Isus a fost nevoit să le spună: „N-ați fost în stare un singur ceas să vegheați împreună cu Mine?”. (Matei 26.40).

Un trădător în cercul cel mai intim

Faptul că Domnul Isus avea dușmani, care Îl urau, era destul de grav, dar faptul că în cercul cel mai intim din jurul Său - în cercul care timp de trei ani și jumătate se bucurase de apropierea Sa, văzuse minunile Sale, Îi ascultase cuvintele și experimentase grija și iubirea Sa într-un mod cu totul special - exista un trădător care rămăsese complet rece în fața acestei iubiri: acest lucru Îl va fi afectat în mod deosebit pe Domnul Isus.

Totuși, chiar în momentul în care El face cunoscută această trădare și Iuda iese ca să-L vândă, El dă, ca dovadă a iubirii Sale pentru noi, semnele că El va da trupul Său și că sângele Său se va vărsa pentru noi. Cum ar fi fost posibil ca această trădare de către unul care Îi era cel mai apropiat să diminueze revărsarea iubirii Sale! Dar a fost exact invers: acolo, unde s-a arătat cel mai negru lucru de care este capabilă carnea rea a omului, El a ridicat monumentul iubirii Sale.

„Înainte de a pătimi”

Luca 22.14,15: Și, când a venit ceasul, El a stat la masă, și apostolii împreună cu El. Și El le-a zis: „Am dorit mult să mănânc paștele acesta cu voi *înainte de a pătimi.*”

Și acest verset ne oferă un indiciu cu privire la conținutul și la adevăratul caracter al Cinei Domnului.

Nu ne mișcă inima, când citim aceste rânduri? Domnul Isus se așează la masă cu ucenicii Săi. El este gazda și, în anticiparea suferințelor Sale, Își invită ucenicii să fie cu El pentru ultima oară. Când spune „înainte de a *pătimi*”, aceasta reflectă caracterul strănerii laolaltă din odaia de sus: suferința și moartea Sa au marcat această ultimă masă. Și așa ar trebui să fie și atunci când ne adunăm pentru a vesti moartea Domnului.

Preocupat numai cu sine însuși!?

Dar care a fost atitudinea ucenicilor? În loc să simtă cu Domnul, în loc să fie preocupați numai cu Domnul, ei erau preocupați cu ei însuși! Fără să țină seama de moartea Domnului, care urma să aibă loc în curând, ei discutau despre cine ar fi cel mai mare dintre ei (Luca 22.24).

Să ne verificăm pe noi înșine: nu am face niciodată un astfel de lucru? Am contribuit noi întotdeauna la ora de Cină cu adevărat din motive bine întemeiate sau am contribuit câteodată pentru că am vrut să fim auziți? Și noi, ca și ucenicii de atunci, putem fi foarte preocupați de gândul că noi înșine și contribuția noastră sunt foarte importante!

Cum arată aceasta în adunările/bisericele noastre? După contribuția unui frate, sare imediat în sus următorul, fără ca adunarea să aibă timp să se gândească la contribuția celui dintâi? Ne mai așteptăm unul pe altul?² O așteptare conștientă și o ascultare reciprocă vor fi foarte binecuvântate. Dacă cineva ascultă cu atenție ceea ce spune celălalt și dacă există impresia că acesta este și gândul pe care Duhul Sfânt vrea să ni-l prezinte, atunci este frumos să adăugăm sau să continuăm un astfel de gând.

De altfel este la fel de rușinos atunci când există o tăcere (prea) îndelungată și se creează impresia că nimeni nu s-a preocupat cu Domnul în timpul săptămânii, astfel încât pur și simplu nu există nimic în inimi care ar putea să fie spus. Cu toate acestea, este mai cinstit să se procedeze așa, decât atunci când - pentru a rupe tăcerea - pur și simplu se propun cântări care se propun întotdeauna, se citesc pasajele, care se citesc întotdeauna la această oră și se spun rugăciuni, care se știu deja aproape pe de rost, pentru că au fost întotdeauna rostite în acest fel sau asemănător.

„Am dorit mult”

Luca 22.15: *Am dorit mult să mănânc paștele acesta cu voi înainte de a pătimi.*

În Luca 22 citim că apostolii s-au așezat la masă cu Domnul Isus. Ce dorință L-a determinat pe Domnul Isus să fie cu ucenicii Săi înainte de a fi vândut?

² Compară cu 1 Corinteni 11.33: „Astfel, frații mei, când vă adunați ... așteptați-vă unii pe alții.” În pasajul acesta suntem solicitați categoric să ne așteptăm unii pe alții!

El a dorit să mănânce încă o dată Paștele cu ei. În ciuda tuturor slăbiciunilor ucenicilor, în ciuda tuturor eșecurilor lor, Domnul dorea să mănânce Paștele cu ei. La început, El chiar Și-a dat jos haina de pe El, a luat un ștergar de in și a spălat picioarele ucenicilor: „Deoarece iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1). Domnul Isus i-a iubit chiar dacă știa totul despre ei dinainte: cum aveau să-L trădeze, să-L renege și să-L părăsească - Iuda, care avea să-L vândă; Petru, care avea să-L tăgăduiască; precum și toți ceilalți ucenici care aveau să fugă mai târziu (Matei 26.56; Marcu 14.50).

În același mod în care i-a iubit pe ucenici, El ne iubește și pe noi - chiar dacă noi, la fel ca și ucenicii de atunci, I-am provocat sau încă Îi provocăm suferință. Ce contrast! El este vrednic de toată închinarea pentru aceasta! Vede Domnul Isus la noi mai multă înțelegere a sentimentelor Sale? Nu suntem noi atât de des preocupați cu noi înșine, cu bogățiile și binecuvântările noastre, în loc să ne preocupăm de Dăătorul Însuși?

„Paștele acesta”

Luca 22.15: Am dorit mult să mănânc *paștele acesta* cu voi înainte de a pătimi.

Și referirea la Paște din acest pasaj ne ajută, de asemenea, să alcătuim ora de frângere a pâinii în așa fel încât să luăm Cina Domnului într-un mod plăcut lui Dumnezeu. Prima cină comemorativă a fost introdusă în legătură cu *Paștele*. În Evanghelia după Luca, Duhul Sfânt separă în mod intenționat Paștele de Cina de amintire: potrivit acestei relatări, mai întâi a fost mâncat Paștele și abia apoi a fost instituită Cina de amintire. Astfel, masa de amintire, Cina Domnului, deși este legată de sărbătoarea de Paște, este în același timp distinctă de aceasta, pentru a distinge clar noua epocă sau dispensație de cea veche.

Originea Paștelui

Apostolul Pavel le scria creștinilor din Corint: „Paștele nostru, Hristos, a fost jertfit” (1 Corinteni 5.7). De ce Pavel Îl numește pe Hristos „Paștele nostru”? Sărbătoarea de Paște a fost pentru iudei o reamintire permanentă de răscumpărarea lor din Egipt. În acel moment, mielul era în centrul atenției. El a stat în casele izraeliților timp de patru zile, pentru ca apoi să fie tăiat. Sângele său a fost uns pe stâlpii ușilor, și a dat asigurarea că toți cei care se aflau în spatele protecției sale vor fi cruțați de judecată. Întreaga binecuvântare a Paștelui - răscumpărarea și tot ceea ce a însoțit-o - a fost asupra mielului înjunghiat. La fel și binecuvântarea noastră se bazează numai pe ceea ce Domnul Isus, ca adevăratul Miel al lui Dumnezeu, a câștigat prin moartea Sa. Mai târziu, copiii lui Israel au cântat cântarea răscumpărării (Exodul 15.1-21), și la fel și noi avem voie să intonăm într-o cântare de răscumpărare, atunci când vestim moartea Domnului. În cântarea intonată de Moise nu este vorba numai de binecuvântarea răscumpărării; dacă citim cu atenție, vom constata cum este adorat Dumnezeu în această cântare.

Ierburi amare la Paște

Mielul de Paște a fost mâncat cu *ierburi amare* (Exodul 12.8). Aceasta este o altă indicație despre ce este vorba la vestirea morții Domnului: ce amărăciune trebuie să fi fost pentru Domnul să sufere atât de mult! Să ne amintim că Domnul Isus știa tot ce trebuia să vină peste El. La fiecare pas pe pământ, El era conștient de „plecarea Lui, pe care urma s-o împlinească în Ierusalim” (Luca 9.31).

Ierburile amare ale Paștelui, însă, se referă mai ales la Ghetsimani și la cele trei ore de întuneric, în care Domnul Isus a fost chiar „afundat în noroi adânc” (Psalmul 69.2) și Dumnezeu, în sfințenia Sa, a trebuit să-L părăsească. Cât de amare trebuie să fi fost pentru Domnul Isus ultimele ore dinaintea morții Sale, când, împovărat de păcatele noastre în cele trei ore de întuneric, El a fost făcut păcat și a fost părăsit și judecat de Dumnezeu! În Plângerile lui Ieremia putem auzi cu siguranță vorbirea profetică a Domnului Isus: „El M-a înconjurat cu *amărăciune* și chin. ... M-a săturat de *amărăciuni*, ... Adu-Ți aminte de necazul Meu ... de pelin și *amărăciune!*” (Plângerile lui Ieremia 3.5,15,19).

Pâinea și paharul

Semnele, care stau în fața noastră pe masă duminică dimineața, sunt pâinea și paharul. Pentru iudei, pâinea și paharul aveau o semnificație simbolică: în Israel se obișnuia să se frângă pâinea și să se ridice paharul mângâierii în amintirea unei persoane care murise.³

Pâinea – El Și-a dat trupul în moarte

Deja acest fapt - și anume modul în care iudeii din Vechiul Testament țineau o masă de amintire pentru o persoană decedată - arată caracterul în care primii creștini, care erau din Israel, au ținut Cina Domnului. Deoarece pâinea era frântă la o astfel de masă comemorativă (așa cum a făcut Domnul Însuși), ei puteau spune că erau „adunați împreună pentru a frânge pâinea” (de exemplu, Faptele apostolilor 20.7).

Frângerea pâinii ilustrează faptul că Domnul Isus Și-a dat trupul la moarte. El S-a lăsat judecat în chip rușinos, torturat și lovit de sabia lui Dumnezeu (compară cu Zaharia 13.7). Din faptul că pâinea a fost frântă la masa de amintire, nu trebuie să tragem concluzia că Domnului Isus I-au zdrobit oasele. Dimpotrivă, Psalmul 34.20 spune în mod profetic despre Domnul că „niciunul dintre oasele Lui nu va fi zdrobit”.

³ Compară cu Ieremia 16.7: „Nici nu vor frânge pâine pentru ei în jale, ca să-i mângâie pentru cel mort; nici nu-i vor adăpa cu paharul mângâierilor pentru tatăl lor sau pentru mama lor.” Cu aceste cuvinte le-a fost anunțată judecata; această masă de amintire nu o vor mai mânca.

Paharul – sângele Lui a fost vărsat

Dar nu numai frângerea pâinii în sine ne amintește de moartea Domnului Isus, ci și paharul: el ne pune înaintea ochilor faptul că sângele Său a fost vărsat pentru noi. Chiar și simpla privire la masa cu cele două simboluri separate, pâinea și paharul, este o amintire a morții Domnului. Căci trupul fără sânge înseamnă inevitabil moarte.

„Faceți aceasta în amintirea Mea”

Luca 22.19: Acesta este trupul Meu, care se va da pentru voi; *faceți aceasta în amintirea Mea.*

Doar evanghelia după Luca și prima epistolă către Corinteni relatează că Cina Domnului este și o *masă comemorativă*. Se spune: „Faceți aceasta în amintirea mea” - un alt indiciu că la Cina Domnului este vorba în primul rând despre Domnul care a murit și nu despre Domnul înviat, pentru că ne amintim de un Domn mort, și nu de un Domn înviat. Așadar, ne preocupăm în primul rând cu ceea ce a fost Domnul Isus aici pe pământ și, desigur, cu moartea Sa, chiar dacă știm cu bucurie că El, Domnul înviat și înălțat, este în același timp viu în mijlocul nostru (compară cu Matei 18.20). Astfel ne putem aminti despre ce a fost Domnul Isus pentru Dumnezeu și pentru om în viața Sa (simbolizată în jertfa de mâncare) și în moartea Sa (simbolizată în celelalte jertfe).

Când ne *amintim* cum a trăit și a murit El pe pământ, inimile noastre vor arde pentru El, și aceasta ne va conduce la mulțumire, laudă și închinare. Când însă ne amintim de o *Persoană*, atunci ne amintim înainte de toate de faptele mărețe pe care le-a săvârșit în timpul vieții Sale. Lucrarea cea mai mare, pe care a făcut-o Domnul Isus, a fost pe cruce, și de aceasta ar trebui să ne amintim în mod deosebit în timpul închinării noastre.

„Spre iertarea păcatelor”

Matei 26.28: Acesta este sângele Meu, al noului legământ, cel care se varsă pentru mulți *spre iertarea păcatelor.*

Fără sânge nu este iertare

Există și alte referințe în Scriptură care ne ajută să înțelegem și să practicăm corect Cina Domnului. Paharul de pe masă este un simbol pentru sângele vărsat al Domnului Isus. Este în legătură directă cu „iertarea păcatelor”, așa cum se spune aici în acest verset. Pentru că „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9.22), sângele Domnului Isus a trebuit să fie vărsat.

Fără iertare nu sunt binecuvântări

Acesta este un alt aspect pe care nu trebuie să-l pierdem din vedere: Iertarea păcatelor este cheia pentru ca noi să putem primi cele mai înalte binecuvântări, pe care Dumnezeu le-a prevăzut pentru creștinii credincioși (Efeseni 1; Coloseni 1). La Cina Domnului nu este vorba de a ne aminti de păcatele noastre. Nici măcar nu este vorba atât de mult despre binecuvântările pe care le-am primit prin moartea lui Hristos, deși ni se amintește și de „paharul binecuvântării”, ci despre Dătătorul tuturor binecuvântărilor. Noi ne închinăm Celui

care L-a slăvit pe Dumnezeu mai presus de toate și ne-a binecuvântat peste măsură și a șters păcatele.

„Acesta este sângele Meu, al noului legământ”

„Matei 26.28: *Acesta este sângele Meu, al noului legământ*, cel care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor.

Așadar, toate binecuvântările vin la noi prin sângele noului legământ – prin noua relație a lui Dumnezeu cu omul: pentru că sângele noului legământ a fost vărsat, nimic nu Îl împiedică pe Dumnezeu să dăruiască oamenilor binecuvântări abundente, deoarece în acest legământ nimic nu depinde de om.

Și pentru că sângele este „sângele *noului* legământ”, fiecare celebrare a Cinei Domnului ne amintește, în afară de aceasta, că Domnul Isus va reveni într-o zi și va instaura Împărăția Sa de pace pe pământ. Atunci, noul legământ va fi literalmente încheiat cu Israel, iar Domnul Isus va primi pe pământ onoarea care I-a fost refuzată la prima Sa venire. Nu ar trebui să fie o bucurie și pentru noi să ne gândim că Domnul Isus va fi glorificat aici, pe pământ, și că atunci orice genunchi se va pleca înaintea Lui (Romani 14.11; Filipeni 2.10)?

Ce este cu bucuria?

Este posibil ca aceste expuneri să îi dezamăgească pe unii care ar dori să elibereze frângerea pâinii de caracterul ei serios. Mulți doresc să evite pe cât posibil străngerile laolaltă care au legătură cu suferința și moartea. În cultura noastră tindem din ce în ce mai mult să ținem durerea și suferința departe de noi; un mod natural de a face față morții, așa cum era odată, deseori nu mai este practicat. Dar, chiar nu mai reușim să petrecem o oră pe săptămână într-o pace și o liniște demnă pentru a ne aminti de o Persoană care și-a dat viața pentru noi?

O amintire săptămânală de suferințele Sale și de moartea Sa

Cina Domnului, după cum am văzut, are de-a face cu o realitate amară și dureroasă. Putem să ne răsucim și să ne întoarcem cum vrem: dacă renunțăm la acest aspect, renunțăm la elementul crucial al Cinei Domnului. Dacă avem doar o mică înțelegere a faptului că Domnul Isus a trebuit să sufere atât de mult din cauza păcatului *nostru*, cum ne putem bucura când ne gândim la suferința și moartea Lui?⁴

Ca urmași ai lui Adam, noi toți aparținem prin natura noastră oamenilor care erau „morți în greșeli și păcate” (Efeseni 2.1). Și noi - la fel ca mulțimea de oameni din acea vreme care strigau „Răstignește-L, răstignește-L!” - am făcut parte cândva din cei care erau „vrăjmași” ai lui Dumnezeu (Romani 5.10) și am avut nevoie ca Fiul lui Dumnezeu să moară pe cruce

⁴ Când ne amintim că tocmai din cauza păcatelor noastre și a stării noastre depravate, El a fost dispus să meargă până la moarte pentru a ne scoate de acolo, ne putem, desigur, bucura în același timp. A se vedea, de asemenea, și aliniatul care urmează.

pentru noi, pentru ca păcatele noastre să poată fi iertate. Credem noi că am fi stat plângând sub cruce din cauză că Domnul a trebuit să sufere o asemenea moarte pentru noi? De aceea, atunci când ne adunăm în fiecare duminică pentru frângerea pâinii, așa cum făceau odinioară creștinii credincioși din Troa (compară cu Faptele Apostolilor 20.7), nu vom vrea să folosim această ocazie în strângerea noastră laolaltă pentru a ne aminti cu evlavie de ceea ce s-a întâmplat atunci, când Hristos a mers la moarte pentru noi? Să ne închinăm Lui pentru aceasta și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare în Fiul Său!

Amărăciune și bucurie

Când izraeliții sărbătoreau Paștele, trebuiau să-l mănânce cu ierburi amare. Chiar dacă Paștele era un motiv de bucurie pentru ei datorită mântuirii, pe care o însemna, ei trebuiau să guste ceva din amărăciunea asociată cu mântuirea lor prin intermediul ierburilor. - Și la noi, gândul la amărăciunea pe care Domnul nostru a trebuit să o sufere pentru a ne salva alternează cu senzația de bucurie inexprimabilă de a fi răscumpărat. Pentru aceasta va fi multă mulțumire, laudă și închinare plină de bucurie.

Dar pe ce se bazează bucuria noastră? Doar pe propriile noastre binecuvântări? Sau pe faptul că Domnul Isus a mers de bunăvoie, cu ascultare și din dragoste pentru Tatăl, în cele mai potrivnice circumstanțe, pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, pentru a face lucrarea și pentru a obține mântuirea pentru noi? Ne bucurăm să vedem cum Domnul Isus a descoperit dreptatea și dragostea lui Dumnezeu? Ne bucurăm să vedem dragostea lui Dumnezeu descoperită chiar celor care L-au urât cel mai mult?

Hristosul glorificat va reveni!

Avem multe motive și bază de bucurie. Rămâne însă adevărat că, atunci când suntem adunați astfel, Mântuitorul care a murit este viu în mijlocul nostru, pentru că a înviat și este glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Suntem împreună și mulțumim cu bucurie Domnului pentru că ne-a răscumpărat și ne-a iertat păcatele. Ne amintim și ne bucurăm că El va veni din nou și va primi gloria care I se cuvine. Atunci El nu va purta pe cap o coroană de spini, ci atunci „multe diademe” Îi vor împodobi capul (Apocalipsa 19.12). Gândul la acest lucru - în timp ce ne amintim și ne gândim la viața și moartea Domnului - ne va umple de laudă plină de bucurie. Și atâta timp cât suntem încă pe pământ și El nu a venit încă, nu vom înceta să ne gândim la El la Cina Domnului:

1 Corinteni 11.26: Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.

Cina – nu este o comemorare tristă

Cu toate că prilejul străngerii noastre laolaltă - comemorarea morții Sale - ne va conduce la tăcere și reflecție, Cina Domnului nu trebuie să fie o masă de doliu. Căci Domnul nu a rămas în moarte, ci este viu între noi. Paharul de pe masă nu este deci (numai) un pahar de doliu, ca la masa comemorativă din Vechiul Testament, ci și un pahar de „bucurie” - căci despre asta

vorbește vinul - pe care îl împărțim între noi. De ce? Pentru că Domnul a înviat și trăiește și acum putem fi binecuvântați cu toate binecuvântările prin El și prin sângele Său. Pentru că împărtășim „paharul *binecuvântării*” (1 Corinteni 10.16). Cuvântul grecesc *eulogia* pentru „binecuvântare” poate fi tradus și prin „laudă” sau „glorie”. Îl vom lauda și slăvi pe Domnul și Dumnezeuul nostru, iar acest lucru poate fi făcut cu multă bucurie.

Moartea Lui – premisa pentru binecuvântările noastre

Nu în ultimul rând, „paharul binecuvântării” ne amintește și de bogățiile noastre incomparabil de mari în Hristos și ne prosternăm cu uimire că noi - care am fost cândva niște creaturi nenorocite, căzute, care nu puteau decât să păcătuiască - suntem dăruiți cu toate binecuvântările spirituale ale lumii cerești (compară cu Efeseni 1.3). Dumnezeu a revărsat asupra noastră toate binecuvântările cerului, tot ceea ce are El în ceruri; nu ne-a reținut nimic. De ce a putut să facă acest lucru? Pentru că Domnul Isus a mers la moarte. De aceea, atunci când ne închinăm, când suntem adunați la masa Domnului, ne gândim în special la suferința Sa, la moartea Sa și mai ales la moartea Sa, pentru că doar aceasta era baza pe care noi am putut fi binecuvântați așa de bogat. Atunci nu binecuvântările sunt cele care ne stau în față, ci Cel care ne-a dăruit aceste binecuvântări. Când stăm în fața măreței creații și începem să ne minunăm, noi nu ne plecăm în fața creației, ci în fața Creatorului care a făcut cerul și pământul. Noi nu ne închinăm creației, ci Creatorului. Noi nu ne închinăm la daruri, ci la Dătător!